

náhradu celých útrat (§ 890 obč. zák.). Podle exekučního titulu, pokud nabytí právní moci, mají tudíž žalobci nahraditi dovolacímu rekurentovi jen část procesních útrat 5.660 Kč podle počtu žalovaných na něho připadající, t. j. jednu čtvrtinu částkou 1.415 Kč, a jen ohledně této částky a příslušné částky útrat návrhu mohla tudíž navržená exekuce podle § 7 první odstavec ex. ř. býti povolena. Bylo proto dovolacímu rekursu jen částečně vyhověno a rozhodnuto, jak výše uvedeno.

Čís. 12620.

K zastavené věci lze nabytí vlastnického práva odevzdáním a přijetím zástavního lístku zastavárny.

(Rozh. ze dne 19. května 1933, Rv I 2080/31.)

Žalobě, již se domáhala žalující společnost na žalované firmě uznání vlastnictví k motocyklu, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Pokud jde o dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), jest rozhodnou jen otázka, zda žalobkyně nabytí vlastnictví k spornému motocyklu, který žalovaná prodala Albertu B-ovi s výhradou vlastnického práva až do úplného zaplacení kupní ceny a který byl Albertem B-em zastaven u Zástavního a půjčovního ústavu v Praze. Je nesporno, že žalovaná odevzdala motocykl před jeho úplným zaplacením Albertu B-ovi k užívání, či jinými slovy mu jej svěřila k užívání, a že žalobkyně při odevzdání a přijetí zástavního lístku, který Pražskou zastavárnou při zastavení motocyklu Albertu B-ovi byl vydán, byla bezelstná, takže tu byly podmínky pro nabytí vlastnictví k motocyklu žalobkyní po rozumu § 367 obč. zák., a jde pak o to, zda žalobkyně tím, že jí byl odevzdán zástavní lístek na místě placení, nabytí k spornému motocyklu vlastnického práva podle § 427 obč. zák. Podle tohoto zákonného ustanovení je přípustné symbolické odevzdání, či jak zákon praví odevzdání »znameními« všude tam, kde hmotné odevzdání je buď přímo nemožné anebo by bylo spojeno s velkými obtížemi. Tento předpoklad dopadá na projednávaný případ, když motocykl byl zastaven u Pražské zastavárny. Nemůže pak býti pochybnosti o tom, že žalobkyně nabytí vlastnictví k motocyklu odevzdáním a přijetím zástavního lístku Pražské zastavárny, neboť tím byly splněny podmínky druhého případu symbolické tradice podle § 427 obč. zák. Odevzdáním zástavního lístku nabytí žalobkyně možnosti uvázat se výlučně v držení motocyklu a jest proto zástavní lístek pokládati po rozumu § 427 obč. zák. za nástroj právníký (instrumentum juridicum), jehož odevzdáním a přijetím se nabývá vlastnictví k zastavené věci (srov. Klangův komentář k § 427 III 1 c) a 4), kde se přesvědčivě do-
ličuje, že občanský zákoník uvádí v § 427 prostředky, jimiž se děje

odevzdání znamením, jen příkladmo a že proti opačnému stanovisku právnímu, hájenému částečně naukou a praxí, jest v zájmu právního styku dáti přednost názoru Exnerovu), ježto odevzdáním takovýchto listin, jakou jest i ta, o kterou tu jde, smysl tradiční dochází s dostatečnou jasností výrazu a odevzdání takové listiny přece může míti jen ten účel, by přejímatel byl tím legitimován k dispozici s věcí, kteréžto úvaze musí ustoupiti příliš úzký doslov zákona. Ježto tudíž žalobkyně nabyla vlastnictví k motocyklu symbolickou tradici podle § 427 obč. zák., je její žaloba opodstatněna a bylo jí právem vyhověno nižšími soudy. Okolnost, že v době, kdy žalobkyně vyplatila a převzala motocykl, již věděla o pravém stavu věci, je lhostejná, ježto zákon žádá podle § 367 obč. zák. bezelstnost nabyvatele jen v době nabytí vlastnictví (*mala fides superveniens non nocet*).

Čís. 12621.

Proti exekuci na dlužníkovu právo stavební a pachtovní, jehož základem jest jednak smlouva dlužníkovu s ředitelstvím státních drah, již mu bylo za roční nájemné přenecháno užívání železničního pozemku s právem postavit si na něm krám, a jednak revers podepsaný dlužníkem, podle něhož povolení jest osobní a nesmí býti bez předchozího povolení dráhy na jiného převedeno, nemá právo nedopouštějící výkon exekuce (§ 37 ex. ř.) ten, komu dlužník krám postavený na železničním pozemku prodal ještě před podpisem onoho reversu.

(Rozh. ze dne 19. května 1933, Rv I 2237/31.)

K návrhu žalovaných byla vedena k vydobytí peněžité pohledávky exekuce proti Karlu V-ovi staršímu, žalobcovu otci, na právo pachtovní a s ním souvisící právo na vystavení dvou zděných krámů již vybudovaných na pozemku příslušejícím železničnímu eráru, tak jak mu propůjčeno bylo podle reversu ředitelství státních drah, které však do knih veřejných vloženo nebylo. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se Karel V. mladší nepřipustnosti těchto exekucí, týkajících se propůjčeného práva, a ve věci samé uváděl, že předmětem exekučního řízení jest nejen právo shora dotčené, nýbrž i stavba sama, kterou nelze od propůjčeného práva různiti, neboť současně obě bylo znalce odhadnuto a též v dražbě má býti prodáno. Žalobci přísluší však právo, které nepřipouští exekuce, poněvadž vlastníkem oněch krámů i se zařízenou živností lahůdkářskou jest on sám, neboť trhovou smlouvou ze dne 27. března 1927 prodal Karel V. starší svému synu, žalobci, onu stavbu, sestávající ze dvou krámů, za 55.000 Kč a smlouva ta založena byla za účelem nabytí práva vlastnického u krajského soudu. Poněvadž revers ustanovuje, že ku převedení práva propůjčeného Karlu V-ovi staršímu, které jest osobní, na osobu jinou, jest zapotřebí souhlasu dráhy, oznámil tuto okolnost ředitelství státních drah koncem března 1927, by převod byl vzat na vědomí, což se prý též stalo. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Revers mezi drá-